

Jimmie Åkesson: Almedalstal 2016

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

7 juli 2016

Plats

Almedalen

Sverigevännen, Almedalsveckan börjar så smått lida mot sitt slut. Jag har sedan i söndags hört de andra partiledarna – en efter en – tala om utanförskap och segregation.....om värderings- och kulturkrockar, om könsstympning och hedersförtryck, om sexuella övergrepp och trakasserier, om våld mot blåljuspersonal...Jag slutar aldrig att förvånas över dessa plötsliga insikter hos dem som har eller som nyss hade regeringsmakten. Är ni så isolerade där inne i regeringskansliet att ni har lyckats missa det som har varit verklighet för miljoner svenskar i många år? Det är i så fall imponerande. Det är något oerhört tragikomiskt över det. Och pinsamt. Men bättre sent än aldrig... Välkomna till verkligheten! Jag läste att rikspolischefen, Dan Eliasson, tänker avgå självmant om jag blir statsminister. Ja, då får han vara snabb... (Min kära fästmö föreslog att han skulle ägna sig åt korvgrillning istället. Han verkar gilla det...) Nej, men man kan såklart skratta åt det här. Det gör jag också. Jag skrattar åt honom ganska ofta, faktiskt. Men, skrattet fastnar lätt i halsen när man inser att denne man alltså är högsta chef för den huvudsaklige utövaren av statens våldsmonopol. Det känns väl... sådär, om jag ska vara ärlig. Apropå aktivistiska myndighetschefer. En del av er har säkert hört hur Migrationsverkets chef, Anders Danielssons, uttryckte sig på ett seminarium här i Visby häromdagen. Han pratade om den stora invandringen förra året och ställde frågan: ”Hur många här har fått det sämre?” Den frågan ställde han alltså på ett seminarium i Visby under Almedalsveckan. Jag har ingen aning om vilken respons han fick, men han kanske skulle ställa samma fråga: - Till de flickor som har blivit sexuellt antastade på musikfestivaler senaste tiden? - Till de 1 300 kvinnor i Blekinge som fick sina cellprovtagningar inställda eller senarelagda. - Till de barn med särskilda behov som får försämrat stöd i skolan. - Till sjuksköterskan på akuten som tvingas slita sig till utbrändhet på grund av arbetsbelastning och personalbrist. - Till familjen på Lidingö som tvingades flytta för att lämna plats åt nyanlända. Sverigevännen, Jag skulle kunna räkna upp hur många sådana här exempel som helst... Poängen här är, att om man låter påskina att en så stor invandring av asylanter som vi har haft inte påverkar samhället och dess

invånare negativt..... och att dessutom använda samhällets yttersta elit som något slags referensgrupp.....det är så oerhört förnedrande, så respektlöst, mot alla de som faktiskt drabbas.Det är svårt att inte också fundera över hur generaldirektör Danielsson tänker sig en situation med en – enligt honom – icke önskvärd statsminister.Jag vet i alla fall hur jag tänker...Sverigevännen,Jag noterade häromdagen, när Stefan Löfven höll sitt tal, att han hyllade Islands framgångar i fotbolls-EM.Han berömde dem för fantastiskt lagarbete, kallade dem ”EM:s sanna vinnare”.Jag tänker att det är ganska fantastiskt att de lyckas uppnå det – utan att vara med i EU...Brexit/SexitDen brittiska folkomröstningen om EU har sänt chockvågor genom Europa och skakat om den politiska eliten på djupet.Jag säger bara: Äntligen!Äntligen ett stort, viktigt steg i rätt riktning.Äntligen någon som vågar ge federalisterna en rejäl knäpp på näsan!Och som väntat har man från etablissemanget svårt att hålla inne med sitt totala förakt för vanligt, hederligt folk.Vår egen, käre statsminister har låtit oss veta att frågan inte kommer att prövas i Sverige.Till Sveriges Radio sa han:”Vad vi behöver inom Sverige och EU nu är stabilitet och långsiktighet och det får man inte genom en massa folkomröstningar.”På samma sätt som varje gång EU-elitens planer får stå tillbaka till förmån för folkviljan, så får vi höra att vi står på randen till världens undergång.Den mediala skräckpropagandan har haglat över oss, både före och efter folkomröstningen.Så är det varje gång.De flesta av oss minns vilket enormt högt pris vi här i Sverige skulle tvingas betala om vi valde att stå utanför EU:s valutasamarbete.Det är få som vill kännas vid de argumenten idag – 13 år efter folkomröstningen.Verkligheten ville annorlunda.Ett undantag är förstås Liberalernas Jan Björklund, som vill ha ”mer EU”.Han vill fortfarande att vi ska ansluta oss till euron, till och med...”Mer samarbete”, som han kallar det.När han talade här i söndags föreföll han närmast patologiskt besatt av tanken på Sverige som en liten, obetydlig lydstat i ett federalt Europa.Han verkade till och med lite stolt över det, över att han numera står förhållandevis ensam på den flanken.Fast ensam är han inte.Det är bara det att alla de andra har vett att vara tysta.Liknande tongångar hörde vi dock från Stefan Löfven i partiledardebatten för några veckor sedan.”EU ska inte splittras upp, EU behöver stärkas”, hävdade han.Gemensamt för federalisterna är att de inte riktigt vill stå för vad de tycker.De pratar konsekvent om EU som ett ”samarbete”, när EU – så som varande en politisk union – faktiskt är så mycket mer än bara samarbete.Det är ett ohederligt sätt att argumentera.Jag tror inte att jag någonsin stött på någon som inte vill ha ”samarbete” i Europa.Varför skulle man vara motståndare till det?Frågan är inte OM vi ska ha ett europeiskt samarbete.Frågan är HUR vi ska

samarbeta. Debatten gäller huruvida EU är rätt form för samarbete, eller om det möjligen kan vara så att det går att samarbeta bättre i andra former? Samarbeta utan att alla länder i Europa tvingas bli likadana? Samarbeta utan att Europas olika nationer förväntas överge sina respektive identiteter till förmån för en konstlad, alleuropeisk låtsasidentitet? Sverigevänner, Vi är vänner av Sverige! Vi är också vänner av Europa! Jag är Europavän. Jag är otroligt stolt över vårt gemensamma, europeiska arv. Det finns så mycket som förenar oss historiskt, kulturellt, politiskt. Men, jag har också den största respekt för våra olikheter. För den fantastiska mångfald som vår kontinent besitter. Och det är ju precis den mångfalden – den rikedom – som eurokraterna och federalisterna ser som det största hindret. Som något som måste offras på federalismens altare för att deras – EU-eliten – dröm om en fullt integrerad, europeisk statsbildning ska kunna bli verklighet. Det är detta som Jan Björklund, Stefan Löfven och andra federalister i själva verket menar med sina svulstiga, vackra tal om ”långsiktighet”, ”stabilitet”, ”fred”, ”samverkan”, ”samarbete”... Det vill säga: Mer likriktning. Mer centralstyrning. Mer överstatlighet. Mer federalism. Mindre mångfald. Mindre Sverige. Mindre demokrati. Är det verkligen vad som behövs? Att vi flyttar ännu mer makt till eurokraterna i Bryssel? Att låta ännu större del av vår vardag styras av andra länders makthavare - makthavare som vi inte kan välja och som vi inte kan avsätta? Sverigevänner, Europavänner, Vi tror på samarbete. Vi förstår att det finns mycket som vi här i Sverige inte kan klara på egen hand. Vi förstår att ett litet land som vårt är starkt gynnat av handel och samarbete med andra. Men... Vi förstår också att övriga Europa behöver Sverige – i minst lika hög grad som vi behöver övriga Europa. Vi förstår också att Sverige är det land som betalar mest per invånare till EU-projektet. Vi förstår också att ett långsiktigt, hållbart samarbete förutsätter ömsesidigt vettiga villkor och folkligt stöd. Sverigevänner, Europavänner, Låt oss hoppas att Storbritanniens modiga val blir början till slutet för federalisternas obehagliga, frihetsfientliga planer. Låt oss hoppas att framtiden nu kan stavas frihet och självbestämmande. Låt oss hoppas att fler länder nu vågar gå före och trotsa EU-eliten – kräva makten åter. Och låt oss, Sverigevänner, Europavänner, gå i täten för att Sverige blir ett av dessa modiga föregångsländer! Låt oss ta tillbaka vårt land! Sextrakasserier Sverigevänner, De senaste veckorna har vi återigen nåtts av åtskilliga rapporter om sexuella trakasserier och övergrepp i samband med företrädesvis festivaler. Och vi frågar oss: Vad är det som händer? Vad är det för samhälle som växer fram? Vad är det för samhälle man har skapat åt oss? Där kvinnor, tjejer, unga flickor, barn inte kan vistas i offentlig miljö utan risk att utsättas för sexuella övergrepp. Ett samhälle som fullständigt

kapitulerat, där polisen tystar ner problematiken, där den återstående insatsen består i att dela ut armband med vädjanden om att inte tafsa. ("Fy, fy! Inte tafsa!") Vad är det för samhälle? Sverigeväänner, Det är ett samhälle som sviker. Det är ett samhälle som sviker i ett av sina mest fundamentala åtaganden – att garantera medborgarna trygghet. Till vår käre rikspolischef vill jag säga: (Handbojor.) Det finns bara en sorts armband som är effektiva mot sexualförbrytare och det är den här sorten. Se till att använda dem mer istället för att lägga energin på misslyckade PR-kampanjer och på att bjuda huliganer på fika. (Jag läste förresten att en kvinna på Bråvallafestivalen hade blivit omringad och antastad av tre män som själva bar Eliassons "tafsa inte-armband". Det säger väl en del...) Sverigeväänner, Vårt samhälle sviker, och sveket blir komplett av oviljan och oförmågan att erkänna vad det här fenomenet i grunden handlar om. Kultur har betydelse. Kultur spelar roll. Normer, värderingar, attityder spelar roll – styr människors beteende. Och så länge samhället och dess etablissemang inte förmår förstå det – inte förmår erkänna det – så kommer vi att få leva med problemet. Jag lyfte det här med Stefan Löfven i en riksdagsdebatt tidigare i år. Jag påstod att det här är ett nytt fenomen i vårt land, och jag frågade honom om han håller med om detta, håller med om att kultur har betydelse för sådana här händelser. Det gjorde han inte. Han höll inte med. Han sa förvisso att han känner en mycket stark vrede över övergreppen, att det är samhällets plikt att stå upp för offren. Men samtidigt talade han om det här fenomenet som ett problem i största allmänhet. "Vi måste jobba med attityder hos ALLA pojkar och män för att komma tillrätta med detta", menade han. Är det verkligen så vi står upp för offren, Stefan Löfven? Är förnekelse verkligen rätt sätt att stå upp för de som drabbas? Nej, Stefan Löfven, det är att svika. Det är ett dubbelt svek. Att först kapitulera inför att det sker och att sedan förneka varför det sker. Det är ett dubbelt svek. Och det dubbla sveket är inte värdigt – hör inte hemma i – ett tryggt rättssamhälle. Utsatta områden Sverigeväänner, Det finns fler exempel på hur samhället kapitulera inför allvarliga problem. Fler exempel på hur samhället sviker. Det har återigen blossat upp en medial debatt om situationen i våra förorter. Polisen har de senaste åren släppt två rapporter angående situationen i vad man kallar "utsatta" och "särskilt utsatta områden". I den senaste rapporten konstateras det att det finns 53 utsatta områden i Sverige varav 15 räknas som särskilt utsatta. Det handlar om områden som i varierande grad präglas av:- Hög kriminalitet.- En känsla hos de skötsamma medborgarna att samhället övergett dem.- En motvilja hos invånarna när det gäller samarbete med polis och andra myndigheter.- Problematiska sociala och ekonomiska förhållanden.- Svårigheter för polisen

och andra myndigheter att fullgöra sitt uppdrag.- En fysisk infrastruktur som försvårar polisens arbete.- Parallella kulturer och samhällsstrukturer och religiös extremism.Den absoluta merparten av de här områdena har en hög andel av befolkningen med utländsk bakgrund.Enligt polisen är det sannolikt att en stor tillströmning av nyanlända till de här områdena kommer medföra att problemen förvärras ytterligare.Sverigevänner,Det här är förlorade områden.Och min uppfattning är att 53 sådana förlorade områden är 53 för många.Det är dags att vi går från ord till handling!Lag och ordning ska råda!Dessa förlorade områden ska tas tillbaka, de ska återbördas till de skötsamma, laglydiga medborgare som lever där.Och det ska ske till varje pris.För vilka är det som – vid sidan av polis och annan myndighetspersonal – som drabbas värst av detta?Jo, det är ju de skötsamma, laglydiga medborgare som tvingas leva mitt i detta.Alla de skötsamma, laglydiga människor som:Som tvingas se sina bilar brinna.Som tvingas se sina barns skolor brinna.Som riskerar att utsättas för allvarliga brott på väg till jobbet.Som får sin frihet kraftigt begränsad av främmande strukturer och värderingar.Som inte får livsavgörande hjälp i tid eftersom ambulansen inte kan köra fram utan poliseskort.Vi måste stå upp för dem, stå upp för deras möjligheter att leva sina liv, deras möjligheter att bli en del av det svenska samhället, en del av gemenskapen.De ska känna – på djupet – att de kan omfattas av samma gemenskap, samma medborgaranda som jag – som vi.Och då är det ett oerhört svek mot dem om vi – av ängslighet eller av självförakt – förnekar själva existensen av en svensk kultur.Förnekar existensen av grundläggande svenska normer och värderingar.Svenska sociala koder, en svensk rättsuppfattning...Ett svenskt sätt att förhålla sig till konfliktlösning, till staten, könsrelationer, relationen mellan vuxna och barn, relationen mellan människor och djur, förhållandet till miljö och natur.När det svenska samhället självt förnekar existensen av allt detta, så betyder det samtidigt att vi inte erbjuder nytillkomna någonting att bli en del av.Och det är det som är splittringspolitikens kärna.Självförnekelsen, självföraktet, ängsligheten.Det är det vi måste komma bort från.Att stärka den svenska kulturens och de svenska värderingarnas ställning blir därför avgörande för hur vi långsiktigt lyckas bryta splittring och segregation.Men det handlar initialt om att återupprätta trygghet, lag och ordning.Och här har vi en av de stora skiljelinjerna i svensk politik idag.Kanske inte i beskrivningen av att det här är ett allvarligt problem.....men när det gäller analysen av vad problemen beror på och vad som måste göras för att komma till rätta med dem.Från vänster hör vi uteslutande krav på ytterligare sociala insatser.(Miljöpartiet tycker dessutom att det har varit alldeles för få kampanjer mot rasism...)Stefan Löfven presenterade förvisso något som liknade

ett slags åtgärds paket i sitt tal här i tisdags.....men om man bryter ner det till konkret politik, så blir det tydligt att han missar målet. Visst, det är bra att skärpa straffen för att kasta sten på polisen. Och det är bra att statsministern talar om att ”hålla ihop”, men vad är det som ska hålla ihop oss? Där är Stefan Löfven fortfarande svaret skyldig. Han har inget svar, eftersom han tillhör de ängsliga, tillhör förnekarna. Högerifrån fortsätter man att prata om ”jobb, jobb, jobb”, men lyckas inte presentera något annat än nya namn på gammal politik som aldrig har fungerat. Låtsasjobb, subventionerade anställningar, lägre löner. (Polisen å sin sida bjuder på grillad korv och kaffe...) Sverigevänner, Jag vågar påstå att vare sig sociala insatser, fler kampanjer mot så kallad rasism, fikamys eller finurliga jobbreformer kommer att göra någon som helst skillnad mot det här problemet. Det finns inga som helst förutsättningar för sådant att få effekt – inte så länge de här områdena är präglade av parallella, maffialiknande samhällsstrukturer. Först måste de destruktiva strukturerna bort. Först måste vi slå med kraft mot de strukturerna, mot de som förstör. Inte förrän då – när de här områdena de facto är återtagna av konstruktiva krafter – kan omfattande, långsiktiga sociala insatser få verklig effekt. Sverigevänner, Det handlar i grunden om vilket samhälle vi vill ha. Om vilken berättelse om Sverige vi vill ska forma framtiden. När man lyssnar på de andra – inte minst på Stefan Löfven här om dagen – så får vi höra hur fantastiskt bra det går. Arbetslösheten sjunker, sysselsättningen ökar, tillväxten är hög, exporten ökar... Allt är på väg åt rätt håll. Känns det så? Det gör inte riktigt det, va? Det känns inte riktigt bra. Det är liksom något som skaver. De flesta av oss kan se att vi står vid ett vägskäl. Vi befinner oss i ett historiskt skede, i en tid där det destruktiva tar mer och mer plats i samhället. En tid där splittring, segregation och polarisering präglar mer och mer av vår vardag. En tid där viktiga, grundläggande delar av välfärden är allvarligt hotade. Vad de övriga partierna – i decennier – har gjort med vårt land är förfärligt. Det är oförlåtligt. Men vi låter historien döma dem! Låt oss istället fokusera på hur vi kommer vidare, hur vi tar oss ur detta mörker. Låt oss fokusera på vår berättelse, på vår vision för ett sammanhållet Sverige! Jag är så innerligt trött på att höra de andra partiernas verklighetsfrånvända analyser. Höra hur de ständigt – år efter år – upprepar samma gamla mantra, presenterar samma gamla politik som bara har gjort skada. Trött på falsk optimism, skönmålning, skyggglappar Trött på all ängslighet i debatten. Sverige behöver inte mer av sådant. Sverige behöver en ny vision – en ny vision som bygger på hur verkligheten faktiskt ser ut. Utan falsk optimism, utan skönmålning, utan skyggglappar. Jag är så innerligt trött på alla dessa påhittade konfliktlinjer Det är inte så att din förmåga att bidra till samhället har att göra

med din hudfärg, var du är född, vilket kön du har, din sexuella läggning, om du är rik eller fattig. Det där är sådant som tillhör historien. Vi måste komma bort från det, om vi ska komma vidare. Det som verkligen betyder något är hur du ser på dig själv och din roll i samhällsbygget. Det som verkligen spelar roll är om du är beredd att bidra eller om du inte är det. Det som verkligen spelar roll är om du är beredd att först göra din plikt innan du kräver din rätt. Sverigevänner, Vår vision för Sverige bygger på medborgaranda och plikt känsla. Vår vision för Sverige bygger på sammanhållning och samhörighet. På tillit och hemkänsla. På trygghet och framtidstro. Vår vision bygger på respekt för tidigare generationer, för de som byggt upp det här landet. Vår vision bygger på insikten om att vårt land, vår nation, är större än större än någon enskild – större än bara det vi är idag. Vår nation, den utgörs av oss som lever idag – men också – och i lika hög grad – av de som levde och verkade här före oss och de som kommer att leva och verka här efter oss. Vi har ett ansvar att förvalta det vi har ärvt, att bevara och förädla det, att lämna över det i gott skick till kommande generationer. Det Sverige vi ser idag. Det splittrade, segregerade, polariserade Sverige. Det söndertrasade folkhemmet. Det är inte det Sverige jag vill lämna över till mina barn när den dagen kommer. Det är därför, Sverigevänner, jag kämpar. Det är därför vi kämpar. Det är därför vi kämpar för frihet och oberoende. Det är därför vi kämpar för trygghet och sammanhållning. Det behövs en ny vision för Sverige. Och det är vi – Sverigevänner – som har den visionen!

Taggar

2010-tal, 2016, Almedalen, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2016>